

MARIE DOMSKÁ

SIVÁ KREV

Svět je víc než jed a ostré zuby
dravé a věčně lačné bohyně.

Host

© Marie Domská, 2023
Cover illustration © Karel Pavlus, 2023
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2023
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-1736-7 (PDF)
ISBN 978-80-275-1737-4 (ePUB)
ISBN 978-80-275-1738-1 (MobiPocket)

„Blbý nápad,“ řekl jsem, když za mými zády dopadl do ohně kus větve. Zapraskalo to a k nebi se vznesl roj jisker. Pak se rozhostilo ticho. Ani jsem nečekal, že by mi odpověděl. On málokdy něco řekl. Spíše jsem doufal, že mě těch pár slov vytrhne ze šoku a zoufalství. Ale moje prsty se nezastavily a dál se zaplétaly do hedvábně jemných šedých vlasů. Přistihl jsem se při bolestné lži, že sívá elfka jen spí. Že už brzy zacuká víčky a pak na mě upře ty nádherné modravé oči s hadími zorničkami.

„Nápad ne,“ ozval se jeho zlověstně tichý hlas, „jen provedení.“ Nato se listí rozšumělo jeho kroky.

Složil jsem hlavu mrtvé sivy do mechu a zvedl se. Otočil jsem se. Do očí mě udeřil jas ohně, a když jsem ho překonal, zaútočila na mě realita ještě bolestněji.

Neměl jsem zdání, jak dlouho jsem seděl s její hlavou v klíně, ale on mezitím srovnal těla do dvou úhledných řad. Naše přátele zakryl jejich pláští, nepřátele nechal jen tak.

Ten pohled smetl všechny mé myšlenky. Popošel jsem blíž k prvnímu tělu a nadzvedl cíp šedivé látky.

Nemusel jsem to dělat. Podle malého vyšíváného slunce jsem přesně věděl, kdo pod ní leží.

„Sywruell,“ zašeptal jsem a bylo mi jedno, jestli poslouchá. „Byl první, komu jsem se svěřil.“ Díval jsem se na tvář mladého bojovníka. Byl jen o pár let starší než já. Pominu-li jizvu na tváři, stále vypadal víc jako dítě než dospělý *sivý elf*. Žijeme dlouho a také zůstáváme dlouho mladí. Dospělost nám přináší krvavá zkouška. Ale jen těm z vyšších vrstev, což on nebyl.

Sivý elf se rozhlédl. Jeho hadí oči, schopné zachytit teplo živých tvorů, pečlivě prohledaly každý kout odlehlého konce jeskyně. Navlhlý mech živil snůšku hub, z nichž některé mu sahaly po pas. Nebyly jedlé, ani nebezpečné. Jen plevel. Tohle byl kout, kam nikdo nechodil.

Zkontroloval každou magickou sochu i lampu, jestli se v jejich tepelném stínu někdo neschovává. Sem už světla zahrady nedosáhla a on se nemusel bát, že by ho někdo z dálky zahlédl. Palác jeho rodu byl přijatelně daleko, skrytý v barevné spleti magií ozdobených stalagmitů, vysokých okrasných hub a vzácných soch. Navíc měl černý plášť vyrobený z magické látky, již nebylo možné rozehrát tělesným teplem, což ho dokonale krylo před zvědavými zraky. Přesto se chtěl přesvědčit, že ho nesledoval nějaký horlivý sluha. Počkal pár trýznivých vteřin, než si přes hlavu přehodil kápi.

Zašmátral rukou po mechu, dokud nenarazil na holý kámen jeskyně. Pak se mu o prsty otřelo cosi hladkého a tiše to zasyčelo.

„Nesichu,“ zašeptal, aniž se vylekal. Sevřel hadí tělo a důrazně zvíře odstrčil. „Ještě ty mě kárej.“

Had zvedl téměř polovinu svého těla ze země a jejich oči se setkaly.

„Nesmíš za mnou,“ přikázal mazlíčkovi a pohladil ho po hlavě.

Had nesouhlasně zasyčel.

„Nesich sench,“ zdůraznil siv hadím jazykem a přehoupl se přes okraj plošiny.

Nohama v botách s měkkou podrážkou se zaklesl do mělkých prohlubní a hbitě se vydal dolů. Sled výstupků a prohlubní znal nazpaměť. Jeho tělo se pohybovalo po skále jako pavouk. Poslední úsek seskočil a skryl se za tlustou nohu houby. Kdysi ta houba měla i široký a pevný klobouk, který ho coby dítě unesl. Později se mu podařilo jím proskočit a větší část houby zničit. Teď tu zbyl jen pahýl.

Dobře skryt prozkoumal nižší část jeskyně. Ne daleko odtud vedla pěšina, kterou chodívala městská stráž od paláce k prvním domkům a menším jeskyním sivých elfů, poddaných. Hlídka ale nikde na dohled nebyla, takže siv se vydal po pěšině doleva, dokud nezahlédl malé magické světýlko označující místo, kde se cesta nořila do tunelu. Bludička byla zavěšena na kusu skály čnící do hlavní jeskyně. Neznalý pocestný by to považoval za překážku a poslušně by následoval vyšlapanou trasu, ale siv dobře věděl, kde je jiný úzký otvor asi metr a půl nad zemí. Vyskočil a vtáhl se dovnitř. Pak příkrčen překonal nedlouhý tunel a na druhé straně zase tiše slezl.

„Tak ses přece jen přišel rozloučit?“ ozval se stá-
řím protkaný hlas.

„A tys mě opět slyšela. U hada, jak to děláš?“ ro-
zohnil se, ale ve skutečnosti to byla pochvala.

Siva se pousmála. Seděla na rozvrzané stoličce
na kamenném plácku před vstupem do své skromné
jeskyně a pletla rohož.

„Počítám roky a dny,“ zašeptala. „Promiň, že ti
nemám co dát.“

Siv jen mávl rukou a usedl jí po boku.

„Tvůj úsměv mi stačí,“ špitl a pak se kousl do ja-
zyka. Tohle říkat neměl. Rychle se od ní odvrátil
a předstíral, že očima prohledává okolí jejího domku.
Nízké zídky s oblázky vyzařujícími světlo a za nimi
další zahrádky a dvorky. Stalagmity využitě jako
domy a na jejich balkonech a římsách magické hadí
sošky.

„Uslyší rád, že jsi sem nepřišel z falešné pýchy
svého rodu, Esmedille.“

Siv zabořil už opět tvrdé hadí oči do sivy vedle
sebe, aby ho její měkký pohled ujistil, že ví. Přitom
ho opět přepadl onen nepříjemný pocit, že se před
ní jeho přísná tvář mění jen v hloupou masku. Že
těma obyčejnýma hnědýma hadíma očima dohlédne
až na dno jeho duše a možná ještě dál, protože všemu
tak nehorázně dobře rozumí.

Přerušila práci a natáhla k němu ruku. Zavřel oči,
jako by čekal pohlavek, ale ona jen nadzvedla jeho
černý plášť. „Vzal sis na něj zbraň?“

„Jsem princ, musím být ozbrojen,“ vyslovil, co si
předem připravil.

„Nosívals jiný,“ neušlo jí okázalé zdobení rukojeti a nádech magie pulzující i přes pochvu. Mocný dar k jeho plnoletosti, k oslavě vstupu právoplatného prince do rodiny.

„Snad jsi nečekala, že při obřadu dostanu jen prsten.“

„Tak přece pýcha,“ posmutněla, když se od ní odtáhl. Řekla to tiše, bez emocí, jako stovky jiných každodenních vět. Přesto měl dojem, jako by ho těmi slovy kousla. Tak drobně jako had, zato hluboko.

A jeho srdce se už zase sevřelo. *Jako by mě zasáhla jedem*, pomyslel si a zůstal k ní otočen zády. Neměl, co na to říct. Stále v něm cosi bojovalo. Jako dva různé sivové. Ten jeden byl pýchou rodu, mocný čaroděj, miláček královny matky. A druhý ho za to nenáviděl. Měl moudrou babičku a bratra, a žádný z nich nemohl užívat lesku a přepychu paláce. Ke komu ale patřil víc?

„Bude se mnou chtít mluvit?“ zeptal se a očima marně pátral v tepelných stínech po jeho obrysu.

„Přijde na to, co mu jdeš říct.“

„Sám nevím,“ povzdechl si. „Říct nic,“ dodal šepetem, že ho sotva slyšela, „spíš se zeptat, jestli jsme ještě přátelé.“

„Nech ten meč tady a dokážeš mnohem víc,“ zvedla se a odnesla hotovou rohož do domu.

Esmedill pochopil, že už se nevrátí. Dělal to tak vždycky. Nahlodala mu mysl několika dvojsmysly a polovětami a pak ho nechala se v těch hádankách topit. Když na ni jednou udeřil, proč tohle dělá, řekla, že její slova jsou jen jako voda. Buďto mu podryjí kořeny, nebo jimi bude růst.

Šedý elf sevřel v dlani jílec zbraně, jako by nad její větou přemýšlel. Přestože byl čaroděj, neuměl si sám sebe bez meče představit. Vždy bojoval oběma rukama, v tom byla jeho nepřekonatelná síla. Meč zpomalil pulzování run, jimiž byl vyzdoben, jako by splýval se svým majitelem, ladil se na jeho tepovou frekvenci. Chlad kovu nahradil pocit tuhé kůže, jako by se čepel stala součástí jeho paže a on vnímal její nepohodlné pouzdro.

Nechat ho tady? Co kdyby ho nedokázala dost dobře schovat a stráž by na něj přišla? Dostalo by ji to do problémů, zdůvodnil si to pro sebe Esmedill, ale v podstatě se s mistrovskou prací nedokázal rozloučit. Rozhodně zvedl ruku ke kápi, stáhl ji víc do čela a vyrazil.

Překontroloval nejbližší siluety poddaných. Všechny ohýbaly záda a soustředily se na svoji práci. Těžko by někdo z nich vůbec zvedl zrak, aby postřehl běžícího siva v chladném plášti, matnou skvrnku na pozadí světel sivího města. A i kdyby ho zahlédli, těžko by se jím nechali zdržovat od svých povinností. Jediné nebezpečí představovaly stráže.

Princ zvolil cestu napříč čtyřmi opuštěnými zahrádkami ke stalagmitu, jehož základna byla široká více než deset metrů. Proplížil se podél jeho kluzkých stěn k houbovému háji. Tady se povrch jeskyně prudce svažoval k nehluboké puklině. Mech na zemi byl hustý, protkaný několika drobnými potůčky, jejichž voda směřovala k podzemnímu jezeru. Dost jídla i vody pro *sinuky*, jakési přerostlé krtky chované pro srst a mléko. Skřet dřepící na balvanu se stočil

do klubíčka, jako by se chtěl schovat za svou pasteveckou hůl, a tiše zaskřehotal. Mohl to být stejně tak pozdrav jako úlek.

Esmedill mu věnoval jen nepatrnou pozornost. Věřil, že se skřet opět po chvíli uklidní a na stín ve svém okolí rychle zapomene. Prošel stádem a na druhé straně tohoto podzemního palouku se zastavil. Zadíval se vzhůru podél strmé skalní stěny. Z temných prohlubní nehybně viselo několik lan. Sám je sem zavěšoval, aby zmátl nezvané hosty. A čas od času si na nich se svým přítelem dával závod až k jeskyni nad jezerem, aby otřeli mech, který se po nich začal roztahovat a nechtěně tak prozrazoval, která z lan jsou ta správná.

Siv zabloudil pohledem k malé jeskyni. Úzká puklina asi dva a půl metru nad zemí se kousek za obtížně překonatelným vstupem roztahovala do stran a výšky. Dvě osoby se tam pohodlně vešly, ale z otvoru nyní nevycházela žádná záře, takže mohl jen hádat, jestli je jeho přítel uvnitř.

Esmedill si dodal odvahy, promnul si prsty a dlaně a vyskočil. Zachytil se kratšího z lan, nohama se zapřel o skálu a vyručkoval výš. Přehmátl a zhoupl se k temnému otvoru. Nohou se zachytil v úžlabině a prsty zašmátral po výstupku. A pak zcela bez varování dostal ránu do hrudi a sletěl dolů. Neměl ani čas zašeptat přítelovo jméno. Dopadl do hustého mechu a vyrazil si dech. Se sípěním se převálil na bok a na všechny čtyři.

Kdosi doskočil kousek od něj. Na záda mu dopadla další rána a umožnila mu se pořádně znovu

nadechnout. Ale on neměl právě chuť zjišťovat, jestli jde o pomoc, nebo pokračování souboje. Pohotově se odvalil a tasil magický meč. Záře prořízla temnotu a opřela se o černý plášť téměř stejný, jaký měl na sobě Esmedill. Postava neznámého se dala jen těžko rozpoznat. Jako mlha nebo chladnoucí kámen, na kterém před chvílí někdo seděl.

Esmedill mečem před sebou opsal půlkruh, aby útočníka odhalil, a zároveň spojil prsty pravé ruky a vykouzli malý fialový ohýnek. Dokázal popálit stejně jako skutečný oheň, ale netrýznil citlivé hadí oči.

„Tak meč, jo?“ vyštěkl na něj protivník.

„Sywruelli?“ poznal jeho hlas a rychle plamínek setřásl z dlaně.

„Vzal sis na mě meč?“

„Kopl jsi mě,“ namítl Esmedill.

„Snad jsi nečekal, že tě obejmu?“ Sywruell zavrtěl hlavou a obrátil se k provazové stezce.

„Neviděl jsem tě. Jak jsem měl vědět, že jsi to ty?“

„Nejsi jediný na světě, kdo má plášť chladu.“

„Nevěděl jsem, že ho máš.“

„Nevěděl jsem, neviděl jsem, nemohl jsem — budeš takhle pokračovat celý den? Víš co, raději se ztrat!“ Sywruell hbitě vyručkoval k otvoru skrýše a zmizel uvnitř.

Esmedill ušima stopoval jeho cestu, protože oči ho zrazovaly. Jen místy zahlédl tepelnou stopu přítelových rozehřátých dlaní. Když všechno ztichlo, postál dole ještě hodnou chvíli, než se odhodlal přiblížit se k provazům. Sevřel prsty konec toho falešného a promnul ho, aby z něj setřel slizký mech. Ale pak se

rozhodl ještě jednou zkusit správnou cestu. Vyskočil, přehmátl a zhoupł se jako předtím. Ale tentokrát se držel pevněji, kdyby přišla další rána. Vteřinu zůstal civět do temného otvoru s jednou nohou zaklesnutou. Neproniknutelná tma mu nedávala moc na výběr.

Nakonec pustil provaz a rukama se zachytil obou stran štěrbiny. Sywruell ho kopancem zkusil srazit dolů. Čekal to, takže jen přidušeně hekl. Druhou nohou zašmátral po opoře, aby si uvolnil alespoň jednu ruku. Další rána přišla do tváře. Noha mu sklouzla po nerovném povrchu a prsty levé ruky se smekly. Na chvíli myslel, že opět spadne dolů. S jednou nohou stále zaklesnutou a rukou v prohlubni se svěsil podél skály a zavřel oči. Levá líc ho pálila a ze rtu slízl kapku krve.

„Mrzí mě to,“ zašeptal. Žádné odpovědi se ale nedočkal. „Zlobíš se, protože to byla tvoje matka, nic víc.“

„Mám ti znovu pomoci dolů?“

„Kdokoli jiný by ti byl ukradený. Nemám pravdu?“ Esmedill volnou rukou našel vhodný výstupek a posunul se blíž k otvoru.

„Sere mě, žes to byl zrovna ty. Kohokoli jiného bych rozpáral a předhodil havěti.“

„Chceš slyšet tajemství, Sywruelli? Nevidím v tom žádné potěšení. A když někdo trpí, kdokoli, i ti přtává skřeti, zadržuju zvracení.“ Esmedill marně čekal na odpověď, a tak se vyburcoval k dalšímu útoku. Prohnul se, aby druhou nohou dosáhl na pohodlný výstupek nejbližze vchodu. Odrazil se, levou ruku zaklesl do prohlubně v průlezu a pravou pohotově zformoval malý blesk. Chtěl Sywruella jen poštipat, nic víc.

„Zemřela kvůli tobě, ty parchante, kdybys sem nelezl, královna by si jí nikdy nevšimla,“ zasyčel mu přítel do obličeje vztekle a sevřel rukáv z jemné hadí kůže. Zdálo se, že ho znovu shodí.

„Kdybych sem nechodil, nikdy bych nezapochoyboval o svém životě. Nikdy bych si ani kouskem své mysli nepřipustil, že nemám právo brát životy, jak se mi zlíbí. Byl bych dokonalým zvrhlým synem své černé matky. Tvoji vlastní matku bych trýznil až do konce a smál bych se jejím slzám. A pak bych se přišel vysmát i tobě. Copak to nevidíš, jak jsme hnusní?“ Esmedill cítil, jak ho Sywruell tlačí k okraji. I když mu nemohl přes staženou kápi vidět do tváře, vnímal jeho vztek.

„Ale mohls ji ušetřit!“ vykřikl Sywruell a třásl Esmedillem tak, až princův blesk neškodně zaprasikal o stěnu.

Esmedill namísto magického útoku sevřel přítelův ledový plášť. Byl odhodlaný držet se jako klíště, kdyby ho chtěl znovu shodit.

„Netvrď mi, žes nemohl,“ zavrčel Sywruell princí do tváře.

„Mohl. Mohl bych i zabít svou matku, kdybys chtěl. Ale co pak? Zabít, nebo zachránit jedinou sivu, co to změní?“

Sywruell ho náhle pustil a ustoupil. Stáhl si kapuci, očima zoufale těkal po temném okolí. Pak pomalu zacouval, a nakonec se odvrátil. Esmedill se s úlevou prodral dovnitř. I když ten druhý Esmedill, princ a miláček královny, se roztrásl. Co to tady vykládal? Teď se královna dozví, že její nejmocnější syn

trpí jakýmsi pochybným soucitem, a zabije ho. Nebo ještě hůř, pokusí se z něj tu nákazu vymlátit a až po letech nekonečného mučení ho zabije, protože ji některá ze závistivých sester přesvědčí, že Esmedill už nikdy nepřijde k rozumu.

„Nesmíš to nikomu říct,“ zašeptal tiše princ.

Sywruell seděl mlčky v koutě jeskyně, tvář schovával v dlaních.

„Jste tam, principi Esmedille Neswerniach?“ ozvalo se znenadání zvenčí. Princova tvář ztuhla a on mimoděk sevřel prsty v pěst.

„Sledovali tě,“ ušklíbl se Sywruell.

„To spíš ten skřet,“ zapřemýšlel Esmedill a přikradl se ke vchodu.

„Neměl ses ohánět tou svou prskavkou. Muselo to být vidět už z daleka.“

„Kdybys mě neshodil, toho otroka by ani nepadlo otevřít pusu.“

„Výsosti principi Es—“

„Jsem tady,“ ukázal se jim. Prsten, který skrýval mezi prsty, pootočil kamenem nahoru, aby jasně zarářil rodovým symbolem tří propletených hadů. Oba strážní se pohotově poklonili.

„Jste v pořádku, Výsosti?“

„Samozřejmě. Jen tu mám jaksi společnost,“ Esmedill si okatě olízl horní ret.

„Pitomče,“ zavrčel za ním Sywruell.

„Výsosti, raději vás doprovodíme zpět do paláce.“

„Počkejte u stříbrnoše,“ ukázal na nedaleký stříbrně se lesknoucí podzemní strom a obrátil se k Sywruellovi. „Zítرا vyrážím.“

„Kam?“

„Na povrch. Obřad ještě není tak docela u konce. Ještě musím přinést hadí bohyni krev elfů.“

„No jo. Na tohle šlechtické privilegium jsem dočista zapomněl,“ pronesl Sywruell pohrdavě.

Esmedill si zkoumavě prohlížel jeho tvář. Závídel mu? Chtěl by se k výpravě přidat? Nebo v tom bylo něco jiného? Mohl jen doufat, že pocity, ze kterých se vyznal, jsou u něj v bezpečí.

„A až se staneš králem, jestli se jím někdy staneš, něco se tím změní?“

„To doufám. Třeba se mi podaří přimět sivy, aby se přestali navzájem tak slepě vraždit.“ Sklouzl rukama k opasku a pomalu ho rozepnul.

„Kéž by,“ povzdechl si Sywruell. „Co to, u hada, děláš?“

„Alibi. Musí to přece vypadat věrohodně.“

„A na mě jsi nemyslel, když jsi jim napráskal, že tady někoho máš, co?“

„Máš přece plášť chladu. Když budeš opatrný, nikdo tě nepozná,“ ušklíbl se Esmedill a prosmýkl se k východu.

„Víš, že jsme byli —“ zvedl jsem hlavu a rozhlédl se, jestli tady vůbec ještě je. Ze stínu lesa mě nehybně pozorovala dvě temně rudá světélka. Dokázal nemrkat šíleně dlouho, jako by ve svém těle zastavil čas.

„— bratři,“ dopověděl za mě a konečně se odvrátil. Můj pohled sklouzl k jeho rukám, a jak trhl předloktím, došlo mi, že stahuje z kůže naši večeři, nejspíš zajíce.

„K čertu, jak dokážeš...?!“ vykřikl jsem. Měl jsem sto chutí mrštit tím kusem masa pěkně daleko.

„Řekla mi to,“ přerušil mě tiše. Ani ho nenapadlo, že by se v tuto chvíli neměl zabývat podřadným jídlem.

Při těch slovech jsem se ale zarazil a stočil pohled na řadu našich mrtvých přátel. Až teď mi došlo, že jsme tady sami dva. Jediní dva přeživší. Ona musela být taky mezi nimi. Očima jsem přejížděl nehybné hromádky, barvy a znaky, kterými si ozdobili pláště. Svě původní rodiny a jména zahodili a vytvářeli si nové. Nový život, nový rod.

Rod Slunce v mlhách, vzpomněl jsem si, když jsem se pohledem vrátil k cípu Sywruellova pláště. Vybledlé kolečko teď vypadalo spíš jako měsíc za mraky. Nikdy to na vlastní oči neviděl. Jen o tom slyšel ode mne, když jsem se vrátil z povrchu. Můj příběh. Po těch letech už mi zněl spíš jako pohádka. Ale vždycky poslouchali plni napětí a strachu. Očekávali děs, hrůzu, spálenou kůži od žhoucího slunce a krvelačné elfy se zapálenými šípy a meči vyzářujícími oslepující světlo.

I já se bál. Ne boje tam nahoře. Vůbec jsem nepochyboval, že se vrátím celý v rudém. Moje matka mi už od narození vštěpovala, že já jsem král. Narozen se zlatýma očima našeho rodového hada, přičemž ona během porodu málem zemřela. Prý už tehdy cítila, že si беру, co mi patří. Vyrůstal jsem v představě neporazitelného. Ale bál jsem se, že až se vrátím jako vítěz, první stráž, co mě spatří, mě spoutá nebo zabije, protože Sywruell vyradí moje tajemství. Kvůli mé plnoletosti obětovali hadí bohyni jeho matku. Nezáleželo na tom, že spíš kvůli zvrhlé žárlivosti mé matky než mojí volbou.

To moje dýka musela její krví nakrmit hadí poháry. Test ledového srdce hadího prince.

V doprovodu strážných se Esmedill vrátil do paláce. Královnu sivího města Tsechelliessu uviděl hned v přijímací hale za obrovskými dveřmi ze stříbrnošů. Tvar stromů jim byl v co největší míře ponechán a jejich větvemi se proplétali adamantitoví hadi se zlatýma očima.

Královna tu stála v dlouhých černých šatech protkaných tenounkou zlatou nití, takže z dálky vytvářely dojem hadí kůže. Vypadala jako socha s pravou rukou elegantně pozvednutou, jako by v ní něco držela. Před ní se hrbil kapitán palácové stráže a zdálo se, že s každým jejím slovem očekává také ránu. Ostatně o jejím špatném rozpoložení vypovídal i hadí bič. Kroutil se a svíjel v divokém tanci na širokém zlatém opasku, který měla spuštěný nízko přes útlé boky.

Esmedill zadoufal, že se mu podaří proklouznout matce za zády. Přes taneční sál a pokoje pro hosty se dostane do vyšších pater, kde měl své pokoje. Pak se ale královně na rameni pohnul pramen šedých vlasů a ozvalo se známé zasyčení.

„S tebou chci také mluvit,“ vyštěkla královna pohotově a natáhla k synovi ruku. Paži měla omotanou hadem s červenýma korálovýma očima.

„Zrádce,“ zavrčel Esmedill tiše na svého hada a neochotně si ho převzal. Zvíře se mu radostně zakouslo do prstů, jako by to měl být polibek na přivítanou, a pak mu vklouzlo do rukávu. „Kdybys mě

neprásknul, měl bych čas chytit ti krysu,“ vyčetl mu, než se k němu matka obrátila čelem.

„Spor?“ zeptala se při pohledu na jeho ret.

„Jen neškodná zábava.“

„Měl bys šetřit energií na důležitější věci. Výslovně jsem ti zakázala opouštět palác.“

„Některým sivům musíš ukázat, kde je jejich místo, hned, později by to už nemělo ten efekt,“ ohradil se Esmedill a pokřiveně se usmál.

Z jeho matky náhle opadl všechn vztek a napětí a očima se jí kmitlo zvrhlé potěšení. „No dobrá. Teď ale máme trochu jiné starosti. Pojď. Zdá se, že rod Zifferchien na poslední chvíli přihlásil svého syna,“ ztišila hlas a zavěšena za jeho loket zamířila ke schodišti z bílého mramoru.

K tomu, aby se rodina šedých elfů mohla zařadit mezi šlechtické rody, potřebovala kromě bohatství a množství otroků také minimálně tři sivi dívky ve službách hadí bohyně, kněžky. A to se právě rodu Zifferchien podařilo. Od této chvíle mohl rod vyslat kterékoli svého potomka ve věku třiceti až čtyřiceti let na povrch na hadí zkoušku dospělosti.

„O jednoho míň nebo víc,“ ušklíbl se Esmedill. „Tím víc elfské krve svlaží zem.“

„Možná, můj synu, možná,“ nenechala se ukonejšit. „Pokud ho přihlásili, jen aby získali přízeň hadí bohyně. Já se ale obávám, že se pokusí o víc.“

„Ten siv se jmenuje Chosten, ne? Je to bojovník,“ zapátral Esmedill v paměti. „Zabiju minimálně tři ty povrchové krysy dřív, než k nim vůbec doběhne na vzdálenost meče.“

Matka mlčky potřásla hlavou. Zavedla Esmedilla do svých pokojů a gestem vyhnala služebné. „Jen abys nebyl hned na začátku v dosahu toho meče ty,“ zahrozila a její dlouhé černé nehty se zahryzly Esmedillovi do paže, jemnou hadí kůži kabátce ale neprořízly.

Esmedill nedůvěřivě sraštil obočí, pak ale jeho obličej opět nabyl svého chladného výrazu neporazitelného. „Pak klesne k zemi dřív, než mě vůbec stačí škrábnout.“ Trhl prudce dlaní na důkaz svých slov a vzduch pročísl fialový oheň. Ozářil pokoj a žárem dýchchl matce do tváře. Závěsy, lehké jako pavučina, splývající od stropu až k zemi a rozdělující rozsáhlý pokoj na několik menších, se rozvlnily.

„Věřím ti, můj králi,“ usmála se pyšně. Jedním pohybem odepnula sponu ve tvaru hadího oka a nechala Esmedillův chladný plášť sklouznout na zem. Pak syna obešla a prsty sevřela okraje výstřihu jeho kabátce. „Ale i tak si to pojistíme.“ Stáhla jemnou kůži dolů. Esmedill mlčky přejížděl očima její pokoj.

Část, kde se právě nacházeli, lemovaly police s knihami osvětlované zelenými lucernami. Kdykoli je mohla rozsvítit až na nesnesitelnou úroveň, aby v nich mohla číst. Nikdy nesměl na žádnou z nich sáhnout, přestože číst i psát ho naučila. *Jsou to knihy králů, až se jím staneš, dočkáš se*, tvrdila mu. Napravo za závěsy byla její koupelna. Do velké vany vytesané do kamenné podlahy neustále přitékala čerstvá voda z teplého hlubinného pramene. Občas si do ní sypala byliny, které provoněly celý prostor. Nalevo pak měla ložnici. Závěsy na té straně byly hustěji tkané, aby

jimi nebylo vidět skrz. Býval tady s ní už mnohokrát. Obřady týkající se jeho odolnosti vůči hadím jedům na něm prováděla sama. Kdo jiný by to udělal lépe než nejvyšší kněžka hadí bohyně?

„Proč by mě chtěli zabít?“ zeptal se, když mu rozepínala knoflíky u košile a odhalovala nahou hrud. Na pravém rameni měl ještě patrné dvě ranky od posledního hadího kousnutí. Zatímco kabátec královna v podstatě jen tak pohodila na zem, košili na něj položila až s láskyplnou něžností. V jejím teple se choulil Nesich, Esmedillův mazlíček.

„Řekněme, že matka rodu Zifferchien má se mnou nevyřízené účty,“ zašeptala a pustila se do opasku.

„Až takové, že by riskovala hněv a trest vládnoucího rodu?“

„Tak hloupá nikdy nebyla. Ne. Zaútočí jako had. Rychle a bolestivě a pak tiše zmizí. Kdo si v tom zmatku na povrchu všimne, že jsi padl?“

„Já nepadnu,“ připomněl jí důrazně.

Jako poslední mu stáhla kalhoty a pak ho se zkoumavým pohledem obešla. Nejdéle se zastavila u zad, která zdobilo nové tetování obrovského hada, jehož otevřená tlama se táhla až do půli levé paže. Toto magií protkané zdobení mu mělo dodat hbitost. Had toho ale dokázal mnohem víc a Esmedillova výuka magie se od té chvíle výrazně změnila. Královna přejela prsty každý tah černou barvou na jeho šedé kůži, jako by zkoumala ukrytou magii, a pak ho odvedla k vaně. Z hladiny se líně odlupovala pára a pluly po ní až příliš pravidelné vlnky. Dva posvátní rodoví hadi, uvědomil si Esmedill, ale strach neměl.

Hrál si s nimi už jako malé dítě a nikdy mu neublížili. Měřili více než dva metry a jejich tělo bylo tlustší než Esmedillova paže.

Esmedill se ponořil do té teplé temnoty a okamžitě ucítil dotek jejich hebké kůže. Jak klesal hlouběji, sevřeli mu paže a ruce. Namočil si i krátké vlasy vzadu na zátylku a do nosu jej udeřila pronikavá ostrá vůně, až se mu zatočila hlava. Jeden z hadů se mu po hrudi vyšplhal výš a obtočil svoje tělo kolem Esmedillova krku.

„Zakloň se, můj synu,“ zašeptala matka a on uposlechl. Věděl, že had bude hlídat jeho hlavu nad hladinou. „Obestřu tě silným kouzlem. Protože kdybys padl, pak padneme všichni. Rod bez tebe bude slabší než kdy dřív. A může za to tvoje hloupá sestra.“

Esmedill okamžitě věděl, o kom mluví. Yessufey byla mnohem starší než Esmedill, čtvrtá dcera královny, přesto nikdy na povrchu nebyla. Nezvládla by zabít, syčela na ni královna, kdykoli ji viděla. Z počátku ji držela naživu v naději, že z ní přece jen něco bude. Později už jen pro její plodnou dělohu. První dítě se jí narodilo ve stejný den jako Esmedill a královna matka ho neváhala obětovat, aby Esmedillovi zajistila moc a přízeň zvrhlé hadí bohyně. Druhé dítě skropilo svou krví oltář před pár dny, při zahájení oslav Esmedillovy plnoletosti.

„Slabá a neschopná boje,“ pokračovala královna a rozdmýchávala tak v sobě hněv potřebný k čarování. „I moje prvorozená teď čeká dítě a není zrovna ve své kůži. Jak hloupé jsou, když roztahují nohy! Rodinu by obětovaly svému podřadnému chtíči!“

Královna matka na chvíli zmlkla, ponořila nohy do koupele a nechala svého syna opřít si hlavu o její stehna. „Tahle koupel tě ukolébá spánkem silnějším, než je možné usnout. Tvoje tělo bude tak odpočaté, že několik dní nebudeš muset spát,“ slibovala a otírala mu vlhkou dlaní obličej a víčka. V jejích slovech se sykvavky začaly zlehka prodlužovat, jako by se síví jazyk měnil v řeč hadů. „Pak ti tetování natru masťou, díky které budeš rychlejší a ssilnější než dřív.“

Esmedill cítil, jak mu teplá voda zahřívá černé linky zad a levé paže. Teplo narůstalo až k nevydržení. Ve chvíli, kdy mu paží projela bolest, jako by mu někdo chtěl tetování vyškrábat z kůže, dovolil si pootevřít oči. Černou hladinu protrhla obrovská hadí hlava s doširoka otevřenou tlamou, až se voda rozstříkla. Dva ostré zuby se zaleskly a pak had vystřelil proti jeho obličejí.

„Ty nemáš tetování,“ přerušil jsem vyprávění a zadíval se na něj. Už jsem přivykl žhnutí ohně, takže jsem většinu času hleděl do plamenů.

Potřásl hlavou. Díval se do lesa, do stínů příjemných pro naše síví oči. Opékání zajíce bylo na mně.

„Nenudím tě?“

„Ne.“

„Díky, že tu jsi.“

Pootočil se a zamžoural do záře.

„Sám bych se zbláznil. Asi bych to už dávno skoncoval.“ Náhle jsem se zarazil. *To asi stejně udělám*, problesklo mi hlavou.

„Hm.“

„Měl bych mlčet,“ zapřemýšlel jsem. „Vyprávěl jsem to už tolikrát.“

„Mně nikdy.“

Sklouzl jsem pohledem zpět k pečínce a pozvolna ji otočil.

„Tak?“ Ještě pořád do mě úkosem zabodával ohněm prozářené rudé oči. „Byl to had?“

„Co? — Ne. Jen moje představivost. Nebo halucinace.“

Esmedill trhl víčky a pak se posadil. Nacházel se na královnině posteli. Široká měkká matrace ležící na zemi přetékala jemným saténem a spoustou polštářů. Od stropu k obvodu lůžka spadaly jemné krajky jako zástup hadů a mezi ně byly vpleteny světlé oblázky. Nedaleko klečela na zemi mladičká siva. Ruce měla položené na stehnech a oči poslušně zabořené do podlahy. Seděla jako malá, teplem sálající socha. Královna se ráda obklopovala přepychem, takže i služčiny šaty tvořilo jemné hedvábí. Esmedill ale věděl, že by stačilo vzadu za krkem zatáhnout za šňůrku, a stála by před ním nahá.

Chvilí mu trvalo, než rozpoznal, kde se vlastně nachází, protože hutné černé závěsy byly z této strany naprosto průhledné. Sem ho jeho matka ještě nikdy nevzala. Pokud ho kdy hadí kousnutí poslalo do bezvědomí, vždy se probрал na matracích nedaleko vany.

Princ si nedůvěřivě přejel rukou po obličejí. Měl dojem, že to bylo jen pár vteřin, co viděl hadí hlavu

vrhnout se proti němu. Nové šrámy ale nenahmatal, dokonce ho už ani nebolela líc po ráně od Sywruella. Na rtu mu zbyl jen drobný stroupek.

„Pomalů, můj synu,“ ozval se slabý šepot za jeho zády.

Esmedill se otočil. Jeho matka tu ležela s ním s hlavou vysoko podloženou polštáři. Ve tváři se zdála bledá, oči s námahou bojovaly s těžkými víčky. Kouzlo, kterým ho posílila, ji zcela vyčerpalo.

„Vaseta ti pomůže s oblékáním,“ zasípala a zlehka mu přejela prsty po paži. „Chtěla jsem ti ještě popřát dobrý lov, než usnu.“

„Bude dobrý,“ přikývl.

„Pomalů,“ zdůraznila a pak na několik dlouhých vteřin zavřela oči. Esmedill jí opatrně sevřel dlaň.

„Jsi rychlý,“ špitla, když se naklonil, aby ji políbil na čelo.

„Dám si pozor,“ zašeptal jí do ucha. „Rod Neswer-niach nepadne.“ Naposledy stiskl její ruku a pak se zvedl. Snažil se to udělat co nejpomaleji, přesto sebou služebná trhla.

„Vaseto,“ vyzval ji a siva hbitě vyskočila. Zamířila přes ložnici do vzdáleného kouta, kde rozevřela stínítko lucerny. Světlo odhalilo figurínu, z níž obratně sňala černou látku, a princ zatajil dech. Vzácná, tmavě šedá hadí kůže tvořila celý kabátec. Ramena a hrud' chránilo mistrně vypracované brnění z černého kovu jako kořeny stromů, kterými se proplétali hadi. Jejich ostré ocasy a zuby by dokázaly poranit protivníka, který by se dostal příliš blízko. Mezi ně mistr vtiskl také několik hematitů, které se leskly přemírou magické energie jako černá zrcadla.

„Kolik máme času?“ zeptal se, když prsty přešel po té nádheře.

„Hodinu, Výsosti.“

„Dobře, stihnu se ještě najíst,“ pokusil se zahnat strach v jejích očích. Byla drobná, pravděpodobně mnohem mladší než on. Skoro dítě. Jeho matce služebné nikdy moc dlouho nevydržely. A tuhle královna zřejmě dopodrobna obeznámila se vším, co pro jejího syna musí vykonat. Včetně toho, že se svlékne a roztáhne nohy. Esmedill se v duchu proklel. Měl na tom také svůj podíl viny, když v matce tyhle představy o krutém princovi živil. Nyní ho ale mnohem víc přitahovala nová jedinečná zbroj.

„Tak pohni, začíná mi být zima,“ zavrčel na sivu ostřeji, aby ji popohnal.

Rychle se dala do práce, zatímco princ zamyšleně přešel prsty po levé paži. Cítil zvláštní tep svého tetování, jako by do kůže vetknutý had pomalinku dýchal. Už se nemohl dočkat, až sevře v dlani meč a několikrát jím máchne. Možná by mohl stihnout ještě pár minut se svým bojovým mistrem.

Když Vaseta dokončila oblékání, zbyla na stojanu už jen helma a jedna rukavice. Esmedill potřeboval pravou dlaň nezakrytou, aby mohl čarovat. I nátepník se železným okrajem musel držet jeho rukáv z hořlavé látky dostatečně daleko od žhoucích dlaně. Tvořili ho dva černí hadi, jejichž ocasy se spojovaly do ostré špičky na vnitřní straně předloktí. Mezi hlavami drželi černý hematit, jen kousek od hřbetu ruky právě tak, aby mohl Esmedill pohodlně ohýbat zápěstí a přitom mít energii kamene na dosah.

Helmu tvořila doširoka otevřená tlama rodového hada se zlatýma očima. V týle kov přecházel ve skutečnou hadí kůži. Esmedill si ji raději nasadil sám, aby už déle netýral ustrašenou sivu. Koženou rukavici s magickým kamenem zastrčil za opasek a opustil královniny pokoje.

Za dveřmi pomalu přecházel siv v modrém šatu zdobeném stříbrnou nití. U boku se mu pohupoval štíhlý meč a levou ruku pokrývala ostnatá rukavice z vyztužené kůže až k lokti, náhražka štítu. Byl to Zaverch, současný milenec královny matky. Pocházel ze šlechtického rodu, takže se tak trochu považoval za krále nebo přinejmenším za něco víc než princ, jenž nebyl jeho synem. Zabodl své temně modré hadí oči do Esmedilla a strnul. Jejich pohledy se setkaly v malém souboji, jako by každý z nich čekal alespoň náznak úcty toho druhého.

„Dobrý lov,“ řekl nakonec Zaverch. Esmedill byl přece jen královnin oblíbenec, syn, kterého nikdy neopustí, zatímco šedé elfy střídala, jakmile ji omrzeli, bez ohledu na původ. Za princovými zády se krčila Vaseta a v roztřesených rukou držela pochvu s Esmedillovým mečem. Kdyby mu Zaverch nepopřál, mohla se to královna dozvědět.

Esmedill by jindy milence své matky ignoroval, ale její slova o situaci rodu ho stále páčila v mysli. A Zaverch jistě nebyl ozbrojen pro nic za nic.

„Je vyčerpaná,“ oznámil mu tiše. „Očekávám, že než bude zase při síle, budeš ji chránit za cenu svého vlastního života. Jinak zabiju tebe i celý tvůj rod.“

Esmedill výhružně sáhl po své zbrani a naposledy ostře pohlédl do sivových očí. „A tebe zabiju hodně pomalu,“ dodal s důrazem na každé slovo. Pak vyrazil ke schodišti a dolů do přijímacího sálu.

Tam stále ještě stál, nebo možná už zase, kapitán palácové stráže. Esmedill tak trochu ztratil pojem o čase. Za matkou dorazil někdy po poledni a vyrazet se mělo za úsvitu. Vaseta ale tvrdila, že do odchodu zbývá hodina. Téměř celý den budou mladí sivové potřebovat na cestu na povrch. Potom si odpočinou, prozkoumají okolí východu z jeskyně a po západu žhavého slunce zaútočí.

Kapitán se otočil a poklonil se. Gestem dal znamení strážní u dveří, aby zazněly fanfáry. Táhlé dunivé troubení přerušované vyššími a rychlémi tóny otřáslu podzemním městem. Napětí a majestát. Jeho matka si potrpěla na okázalé projevy své moci.

Vaseta se opět odněkud vynořila s pláštěm. Nebyl chladivý. Princ a nejmocnější čaroděj sivů se nesmí při dobývání přízně hadí bohyně skrývat. V čele všech bude překypovat insigniemi rodu a mocnou magií jako zářící pochodeň. Přehodila jej principi přes ramena a zapnula zlaté hadí oko.

„Váš jesnech je připraven, Výsosti,“ ukázal kapitán otevřenou branou ze stříbrných stromů na nádvoří na zástup ještěrů. V jejich sedlech seděli vojáci rodu Neswerniach v plné zbroji. Doprovodí prince až k hraničním města, kde se mají čerstvě plnoletí šlechtici setkat. Odtamtud už budou pokračovat sami.

Esmedillův ještěr se líně povaloval v čele procesí. Nikdy nikoho neposlouchal a ani dnes se správci stájí

nepodařilo přimět ho stát vzpřímeně a vznešeně. Esmedill se jeho malému vzdoru musel pousmát.

„V brašnách jsou zásoby na pět dní,“ pokračoval kapitán.

„Sey, Ronechet,“ pozdravil princ svého ještěra. Zvíře zvedlo zelenou hlavu se žlutými výstupky vedoucími podél páteře až k ocasu, sytě zelené oko se upřelo na Esmedilla a vzduchem se kmitl jeho rozeklaný jazyk. Pak potřásl dlouhým krkem, až se rozezněl cinkot jeho zbroje. *Dělá si svou vlastní fanfáru*, pomyslel si princ a přehodil mu nohu přes záda. Teprve pak se ještěr zvedl.

„Dobrý lov,“ popřál mu kapitán a s úklonou odstoupil. Oslavy a rozruch v ulicích zaměstnají mnoho sívů a současně dají jiným pocit, že chaos by zakryl dobře naplánovaný útok. Kapitán a jeho početná skupina tu musí zůstat, aby chránili královnu a její rodinu.

Esmedill přikývl. Pak tasil magický meč a namířil jej k hradbám paláce. „Za slávu Tsechelliessu!“ vykřikl a jeho ještěr vyrazil vpřed.

Pečínka byla hotová. Během mého vyprávění padla tma, což bylo o dost příjemnější než světlo dne, přestože se slunce celý den skrývalo za těžkými mraky. Naše siví oči konečně nebolely a neslzely.

Došel jsem až k Rudookovi a nabídl mu klacek s ostrou špičkou. Uprostřed byl nabodnutý zajíc. Když ho lovil, stačil cestou natrhat i pár bylinek, takže nemusel být až tak úplně bez chuti.

„Ty první,“ řekl.